

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05	cèn. pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65	»
Un any.....	2'50	»
Per dotzenes.....	0'45	»
Num. atressats des 2.ª tom....	0'05	»
Id. id. des 1.ª tom....	0'07	»

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÉ VENT À SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 41.

Fòra Palma. Dins Mallorca.....	3 mesos....	0'85
	1 any.....	3'25
Dins Espanya.....	3 mesos....	1'00
	1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Etrangèr....	3 mesos....	1'00
	1 any.....	5'50

S' INTERÉS ES MALA BÈSTIA.

Visquèm y veurèm còses. Germanets: fa pochés dies que 'm trobava à una vila des plà, y un dematí vaitx presència un acte que me causà moltet de sentiment, perqu'era còsa que jo també l'havia passada, còsa que no l'olvidaré ja-may. Parl d'un entèrro. Passava jo per devant de l'Iglesia à n'es moment qu'arribava sa processó de dit entèrro, y 'm conmoqué en gran manera el veure aquell acompanyament, perque 'm recordava sa mòrt des méus estimats pares, que Deu Nostro Señó tenga en la santa Glòria. Quant passavan per devant jo, vaitx coneixe enseguida qui eran els parents més pròcsims d'aquell difunt, perque no porían essè altres més que tres ó quatre homos qu'amb so capòt posat, à pesà de no fé fret, anavan darrera de tots, manifestant amb sa séua cara que havían plorat; però lo que més me conmoqué foren al passà ses dònnes, perque en vaitx veure tres ó quatre que de pena que tenian, à cadascuna d'elles les havían d'acompanya altres dues dònnes sostenintlès per devall des brassos, perque casi no podían caminà, tal era es séu abatiment. ¡Ay, Bon-Jesus! (vaitx dí jo) donau fòrsa y consòl, à n'aquestes pòbres donetes, perqu'es doló que tenen deu essè molt. ¡Oh, pòbres criatures, ja m'en fan de compassió!

Arribats que foren à devant des portal de l'Iglesia posàren es baul en tèrra, y els capellans cantàren un respòns y després de dit es *Pater noster*, es capellà que feya la capa prengué es solpassé y donà la bendició à n'el difunt; ets homos que duyan es baul el tornaren agafà y prengueren es camí des cementèri. ¡Oh, germans méus, allà si que foren ses bònnes! Aquells homos que representavan es dòl se posàren à plorà al veure còm s'en duyan es cadavre; que era nada méenos que sa mare d'un d'ells y sògra d'ets altres; però en quant à ses dònnes, allò no tenia consòl, fiyets; capassos eran de fé plorà ses pedres els llaments d'aquelles criatures.

—Adios, mumareta, (cridavan totes;) adios, que ja no vos tornarèm veure pús may assegudeta à dins sa cuyna filant ó fent calsa. ¡Oh, Deu méu, jo no podré aguanta tanta pena! no, no es possible; jo em moriré de sentiment; no podré viure sense vos, mumareta.

Axò y moltes còses més deyan aquelles dònnes, qu'eran ses fiyes de sa difunta. Y ses nètes, qu'eran atlotetes, també deyan y cridavan:

—Adios, padrineta méua, ja no vos veurèm pús may ni mos contareu més rondayes. ¡Oh! tant còm mos feyeu riure quant mos explicavau de quant erau jove y festetjavau; sí, padrineta; ja no vos veurèm pús; ni mos donarèu més ses crostetes de pa que no poriau rohegá.

En fin; al veure tant de desconsòl no vaitx podè méenos qu'entristirmè y caurèm ses llágrimas; la còsa tròp que no era per manco. Es vè que deyan còses qu'en altre ocasió hagueren fèt riure; però hem de tení en conta qu'amb so gran sentiment que los dominava sòls no s'empatxavan de lo que feyan ni de lo que deyan.

Tant conmogut vaitx quedá, que deixant per un moment ses méues feynes, vaitx entrà à dins l'Iglesia amb so propòsit d'assistí à aquell ofici que s'anava à celebrá p'es descans de s'ànima de aquella germana nòstra. Y en efecte, vaitx entrà mesclantmè amb sos de s'acompanyament.

En es portal de l'Iglesia hey havia dos homos que donavan una candela à tots els qu'anavan passant; lo que feren també amb mí.

Quant vaitx essè dedins, em vaitx asseure à un banch d'una capella y d'allà vaitx veure ben bé ses cerimònies que s'acostuman fé en aquella vila.

Se donà principi à l'ofici, y després d'els *Kiries*, se cantà una *secuencia*, *dies iræ dies illa*, que no recòrt haverla sentida cantà milló en lloch, germanets.

Acabat s'evangèli anaren à s'oferta; els parents en es peu de l'altà, y ses dònnes à un d'els ministres que per tal objecte havia devallat allà ahont estavan elles; cerimònia que vaitx mirá amb molt

de respècte al veure aquelles cares tan sèries y tristes.

Acabat l'ofici se cantà un respòns general: *Liberame Domine de morte aeterna*, etc., y enseguida el *Stabat Mater Dolorosa* y sa primera lletania de difunts *Redemptor Deus miserere*, etc., etc.

Després de totes aquestes cerimònies s'axecaren tots y axi còm els qu'acompanyavan es dòl à s'entrada à l'Iglesia anavan darrera, à sa sortida prengueren devant.

Tan prest dona fi aquella funció, vaitx sortí per un altre portal, anan'mèn tot depressa à fé una visita de molt d'interés.

Arribat à sa casa ahont anava me digueren que prenguéss *assiento* si tenia gust, qu'es señó era en es funeral d'una dòna de devant ca-sèua qu'havia mòrta y que no se torbaria en vení. Efectivament, es cap de poch temps vengué es señó que jo esperava, y després de saludarmós, em fé pujá en es séu estudi; mos asseguerem, y tractavem des nòstros negòcis, quant de repent sentírem crits de dòna tan fòrts y desaforats, que tots dos mos axecàrem còm à moguts per sa electricitat, y mos tiràrem en es balcó per veure allò qu'era.

¡Oh, germans méus! ¡Oh, Bon-Jesus! y quina sorpresa va essè sa méua al veure qu'aquelles dònnes que jo havia vistes à s'entèrro, que ploravan just Magdalenes, y que pensava estarian ja en es llit y en mans de metge, eren ses mateixes que movian aquell escàndol diguentssè ses mil picardies!

—Polissona, (deyan ses fiyes de sa mòrta à sa madòna de la casa ó sia à sa nòra de sa mateixa difunta.) Sí; ets una polissona, pòca còsa, y pòca vergoña. ¿Te creus, no-ninguna, fermos creure que mumare no tenia més que tres dotzenes y mitja de llansòls? Quatre en tenia; sí, quatre. ¿Que no hen entens?... ¿Saps qu'ets tú?... Bé; val més callá, perque...

—Podeu dí, fiyetes; podeu dí quant vulgueu, no 'm fareu sortí es colós à sa cara, perque tan mateix es pòble ja sap que sempre heu estades unes renohues y malcriades; y després que la vila no es molt gran y tots mos coneixèm.

¡Oh! quant aquelles tres se sentiren tan gròssa verdancada per ses oreyes, que les donà sa cuñada, s'axecaren com a tres furies acostantse a ella com per pegarli.

Llavonses s'axecà s'homo d'aquella, y germá de ses tres, y agafant un tronch los digué:

—Sa primera que s'atrevesca a posà sa má demunt sa méua dona, d'una troncada li faitx bolí es cervell, si es que 'u té, a deu passés enfóra. ¡Còm es vetla-rellissa! Sortiu d'aquí, pòques vergones. ¡Ahont s'es vist may escandalisà es veynats moguent tant de renou per tan pòca cosa?

—¿Saps perque parles axí? (respongué una de ses germanes amb més veri qu'un escorpi.) Perque estás dins ca-téua; y perqu' es nostros homos son uns... *butxaques*. Sí; per axò t'alsuras tant.

—No, fyetes, no. Jo parl axí perque em sobra sa rahó, y es vòstros homos callan perque coneixen sa pòca rahó que vòltros teniu per xillá tant; perque dat cás fos vè que sa nostra mare hagués dit que tenia quatre dotzenes de llansòls, perqu'ella axí heu pensás, y ara no 'n apareguen més que tres y mitja, ¿trobau vòltros que per un llansòl y mitx que podria tocá ménos a cadascuna, valdria la pena de moure tant d'escandol? ¡Oh! no sé com no estau empagahides. ¿No veys que donau motiu perque parlen de vòltros?

—¿Y qu'es lo qu'han de dí de nòltros? ¿digués?

—Que sou unes renohueres, com vos han dit altres vegades, y afegiran ara que teniu pòca vergona. Sí; perqu' encara sa nostra mare está demunt sa terra y vòltros ja vos barayau p'es quatre drapets qu'ella ha deixats.

Amb axò s'axecaren ets homos y digueren:

—Cuñat; nòltros mos n'auirém, y demá, si mos cau bé, tornarém y arretglarém lo que s'haja d'arretglá.

—Ben fet, (digué es cuñat,) però axí mateix vos ne poden dú ses claus de per tot, si volen.

—Cap clau volém, (respongueren.)

Y girantse a ses dones, amb més serietat qu'un *alcalde de barrio* quant es vol donà importancia, les digueren:

—Vaja, vòltros, a ca-nòstra teniu ses feynes.

S'axecaren en seguida més inflades que calapots, y varen essè partides sens badá boca, y con el rabo entre piernas, com devegadas diuen. Se conexia que aquells homos no eran *butxaques*, com elles havian dit, sinó homos que sabian dú es calsons, qu'es lo qu'haurian de fé tots.

Tan prest s'en anáren, tancáren sa porta y sentírem enseguida com aquell homonet se posà a plorá; se conexia qu'era un bon fíy.

Quant mos tornárem assèure, vaitx contá a n'aquell señó com jò havia pre-

senciat s'entèrro d'aquella veynada y assistit a sa missa de *Requiem*; y qu'estrañava molt lo qu'acabavem de veure; perqu'havent vist en aquelles dones tan apesadumbrades y tan decaygudes, que per podè caminá les havian de sostenir p'es brassos, pensava que ja estarian en es llit.

—¡Cá! (respongué aquell señó.) Axò aquí es veu espèsses vegades; casi, casi, que vé a essè com una móda axò de plorá p'es carré y moure molt de renou per dins sa casa; y tant es axí, que nòltros ja no 'm feym cas; perqu'hem vist que per una cadira sense barrerons y amb so cul esfondrat se son dites ses mil brutós y no se son tornats a saluda pús may, pares, fiys y germans. ¡Oh! y quantes devegadas s'es vist també qu'encara estat es difunt a dins sa casa y ja se son barayats perqu'es testament no es estat fet a gust de tots. Amb una paraula: aquí, señó, n'hi ha mollets que 'n matèria d'interés *idolatreu*, y per tal motiu veurá vòstè varies families desunides; y no crega que sia no més axò amb families de pòca fortuna y pòca instrucció; sinó qu'heu veurá també en families d'aquelles de roñó clòs y que pretenen de cames primes.

—Axò es trist, señó; però qu'hey farém.....; s'interés es mala bèstia. Y ara em permetrà, señó, el que li fassa una pregunta.

—Que diga; vòstè es molt dueño.

—Ydò, lo que li vuy dí es: tan prest s'es acabat l'ofici y comensades ses absòltes, he vist una partida de señós que hey havia dins una capella, han prè es capell, que tenian tots a demunt l'altá, y s'en son anats a dins la sacristia y no son sortits fins qu'els capellans acabavau de cantá el *Tota pulcra* en es peu des presbiteri. ¿Perqu'es qu'hey son anats?

—¿Perque? per fumá un xigarret y conversá una estona.

—¿Còm? ¿Per fumá? ¡Oh! axò si que may heu havia vist. Lo qu'es per Ciutat no s'usa.

—Jo li diré, señó; hem de tení present que per ses capitals ets homos se solen dona un tò mes grave, maldament sian mossons; però aquí, com tots mos coneixem hey ha mes familiaritat y es fan ses còses amb sa majó *sans façon*.

—Señó; jo no tròb axò de lo més fi; però..... qu'hey farém, *terra que vas usansa que tròbes*.

UN RONDAYÉ.

Ja qu'ha bastat tan poch per alarmá els ciutadans un parey de vegades, sense haverhi motiu per tant; considerám del cás es publica una poesia que fa temps trohárem, descriptiva de lo que passá a dins Ciutat amb so Còlera del any 1865; perque sempre es hò prevení desordres en temps.

Caygué dins ses nostres mans sense está firmada, y la reproduhim sense intenció d'ofendre a cap persona ni a cap corporació, sinó tal com la várem recobí. per sa bona enseñansa que pòt proporcionar a tothom.

SA GENT DEL COLERA; L' ANY 1865.

DÈCIMES.

Ja estám bons amb lo que passa
A Mallorca avuy en día.
Com que tegan s'agonia
Tots els mallorquins en massa.
Y es mal es que no hey veitx trassa
Ni medicina segura
Per posarhi compostura.
Vos dich que 'n veurém de gròsses,
Si es còix no se pòsa cròsses
Y es hò de sa pò no 's cura.

¿Que s'han fèt ets hòmos braus
Qu'amb sa passetja en sa má
A n'aquell famós romá
Eeren tròssos tantes naus?
¿Aquells que ja may esclaus
De ningú essè consentiren;
Aquells que sempre moriren
Com a valents? ¿Per hont son?
De quates per aquest mon
Un mes fa que tots fogiren.

Totduna que se va dí
Es Còlera es dins Ciutat,
Com un gatet escaldat
Tothom de Ciutat fogí.
Com si ja vengués la fi
Del mon, la gent s'aturalla;
Surt de Palma com-se-vulla,
Carros y cotxos remouen,
Y tots els camins comouen
Com si fòs día de bulla.

¡Ay! Pòchs foren qui 's quedaren
D'els qui 's devían quedá.
Los més s'en varen aná
Y sos devers descuydaren.
Molts al fugí no deixaren
Un que sos deutes pagás;
Y el pòbre se vé en es cas,
Tenguent sa feyna entregada,
Per passá fam tal vegada
De que sa pèste el tocás.

Jò sé d'un trist menestral
Qu'abans de partí es señó
Tengué sort de trobarló
Per durli es conta total.
Y éll li digué: «Per Nadal
Lo que 't dech te pagaré;
Lo qu'es ara no heu pueh fé
Maldament te còst no uy,
Perque en el día d'avuy
El qui té doblés, los té.»

Un señó sé qu'agafá,
Per no faltarlí p'es bech,
Mil duros dins un talech
Y a una vila s'en aná.
Al Batle envia a cercá
Y li mana qu'acordon

El terme, y per rès del mon
Deix passà rès. Ses resultes
Que puga sofrir en multes
Totes de son conta son.

Un altre en sé qu'à sa porta
No hey deixa acostà ningú;
Y si ha de parlar amb qualeu,
De lluny, de lluny, amb veu forta
Li diu no més lo qu'impòrta.
Maldement que sia pòch
Lo qu'ha de rèbre, en cèrt lloch
Qu'hey ha posat una ròca
Heu fa deixar, y no heu tòca
Que no n'haja passat fòch.

Un altre lluny de Ciutat
Hey té una gran possessió,
Y allà va amb un carretó
De que-viures carregat.
Totduna qu'es arribat
Cauen malalts dos infants,
Y ell fent manades y espants
De tal manera es regira
Que fuitx amb una cadira
Dalt sa muntanya, amb dos pans.

Un altre en es puitx més alt
Cren està segú del tot,
Y allà s'hi tira amb un bot;
Y arribat, cau ben malalt.
Se creya qu'en essé dalt
Ja es mal el respectaria.
¡Ay, Deu meu! Qui en Vos no fia
Corre y tresea ben debades
Si Vos li teniu senades
Ses hores de sa agonía.

¡Ay! Tal es es desconèrt
Qu'hey ha per dirhó amb un mot;
Que se prescindeix de tot,
De tot, de tot, y es ben cèrt.
Fins y tot sa mòda es pèrd
Des capell y es mirinach.
Ses dònes van com un sach,
Sa qui dú dól ja no es para
Si sa saya es nègre ò clara
Ni si es coló de tabach.

Ets hòmos per lo mateix.
Un señó ben estirat
He vist anà carregat
Amb dues lliures de peix.
Y un que prenía gran greix
De tení cotxo y cotxé,
Y son ávi cavallé;
Y mostrava s'escut d'armes,
A ses primeres alarmes
De bastaix el veren fé.

El señó Governadó
Qu'arribant, ja es primé dia
Cent mil visites rebia
D'un señó y altre señó
Que dientli: «Som servidó.
Vostè man,» y altres ramells,
Cercavan destinos bells
Que los donás Señoría,
Ha arribat en tan mal dia
Que no ha trobat ningun d'ells.

Perque son lluny de Ciutat,
Sense sèbre per hont paran,
Molts d'aquells que l'empeñaren
Per tenir autoritat.

Hòmos que sempre han donat,
De paraula, moltes pròves
D'essé valents, y ara nòves
No'n saben d'ells. Segons diuen,
Se calcula que tots viuen
Amagats per dins ses còves.

(Acabard.)

XEREMIADES.

LLUCH.

Sa devoció gran qu'han tengut sempre els mallorquins a sa sèua patrona Nostra Señora de Lluch, encara no s'es aminvada, com creyan molts. Sa peregrinació de diumenge passat en nombre de més de dos mil persones axí heu ha demostrat a tothom. S'està situat es Monastèri de Lluch a dins montañes y es no essé visible de sa part des plà, fa que no se pens amb ell tant soviut com s'hi pensaria si fós visible de molt enfora, com heu es el de Monserrat a Catalunya, ó si estigués dins sa capital com es del Pilà de Saragossa. Tenguent present aquesta circumstancia, nòltros ignorants, trobam que no seria fora de propòsit s'arbitrà un mèdi que 'l fés visible de tota Mallorca, y es milló de tots creym que fora es qu'anam a proposá.

Devora Lluch y a sa part d'Inca hey ha un puitx molt veynat d'es Monastèri, que té una figura piramidal ó cónica, y qu'acaba, dalt de tot, amb un plà que pareix fet apòsta per sa naturalesa per serví de base ó peana a una estàtua. Bó seria es construhí demunt aquest plà, una figura colosal de la Vèrge de Lluch que fos visible de tota Mallorca. Altres ecsemples hey ha d'estàtues iguals; es francesos tenen la Mare-de-Deu de *Puy de Dome* qu'està posada d'aquesta manera a sa veneració de tot es país. Ets italians tenen també a sa vorera d'un lago, un altre estàtua colosal de Sant Carlos Borromeu.

Nòltros creym qu'aquesta figura seria bona de axeca. Tenguent un petit mòdelo ja distribuït en filades, y de forma ben estodiada per facilitá sa sèua construcció, creym que la podríam fé de mamposteria ó sillería ó de planxa de ferro, buyda per dedins y que poria vení més de cent pams d'altaria. A s'interió de s'estatua podrían està escrits es nòms de tots aquells qu'amb sos sèus donatius haguessen contribuït a sa sèua edificació. Aquesta estàtua podria fé recordá en tot temps s'ecsisència d'aquell Monastèri y seria un punt de mira magnífich per fé coneixe a tothom sa situació d'aquest edifici; sense conta que fora un monument perenne de sa devoció que té Mallorca a s'invocació de Lluch.

Axò es cosa facil d'ecsecuta dins un sigle que dona ecsemples de tanta activitat y qu'ha donat pròves de no tení rès impossible. Un industrial totsòl fa

xemenèyes de doscents pams, totes de retjòles, y tots plegats no sebrém fé una figura de pedra de ménos altaria? Tot es que, coneguda sa bona intenció, y lo acertat de s'idèa, digan aquelles persones amants de ses nòstres glòries, y desitjoses de creá atractius a Mallorca: «Endevant anam» y vos assegur qu'endevant anirém y veurém amb poch còst y amb poch temps una obra que fora un d'els adornos més prehuats de s'illa.

¡Heu vist may qualque atlòt pòbre que no menja perque no té, que va mal begut, mal vestit y que aximateix creix y se fa gran y dú sa magró demunt tot es sèu còs? Ydò axò es s'imátge de s'Iglesia nòva qu'axécan es pòbres veynats de s'Hostalet d'En Canelles. S'Iglesia fa via, y puja sense referits, d'una manera magre y raquítica; tan magre que tenim pò que 'n vení es maltemps de s'hivèrn una glopada de vent no la s'en duga; y convendria ferm qu'aquest estiu al manco poguessen deixarla tapada per donarlí sa solidés possible.

Tot axò heu saben aquells pòbres vehins; més no pòden pús.

Amb aquest motiu algunes persones, qu'encara que no tenen un interés directe dins s'Hostalet, coneixen sa necessitat d'aquest caserío, han pensat arrambarlós una espatleta per ferlos costat, y amb tan bona intenció òbrin dins L'IGNORANCIA una subscripció de almoynes pe ses òbres d'aquella Iglesia, creguent que totes ses persones de bon cò se farán escriure a sa siguent

LLISTA de donatius y suscripcions pe ses òbres de l'iglesia de s'Hostalet.

	De totduna	y per setmana
B. de A.	10 ptes.	0'25
T. T.	5	0'10
Un devòt	50	0'00
Un menestral.....	»	1'00

Es quí vulgan contribuï d'una manera ó s'altre, pòden servirse deixá es sèu nom apuntat a sa botiga d'els hereus de Don Gabriel Rotger, Cadena de Cort, n.º 11; y ja hey haurá qui pas per ca-sèua, autorisat per rèbre es donatius.

¡Teniu noticia d'es Banch vitalici de Catalunya? Ydò, heu de sèbre qu'es una societat molt acreditada, que té es sèu representant aquí, a Mallorca, y qu'assegura es porvenir de totes ses persones esposades a quedá pòbres per mòrt d'els sèus pares ó des sèus homos ó des sèus infants.

Sempre veureu qu'aquella persona qu'es més necessari dins una casa p'es guany de una familia sòl essé sa que se mòr. Axò se comprèn perqu'es ella sa qu'aguanta es feix y sa que passa més pena. Sa mòrt d'aquesta persona regu-

lament trastorna aquella família que dependia d'ella y aquesta Societat fa que sa séua falta no sia tan sensible y que segueixcan ses còses com si encara visqués. Vat'aquí perque se diu qu'aquella Societat assegura la vida. Qualsevòl persona que sia previsor y vulga assegurar-se pòt demanar informes a Don Lluís Pons, carré de Sant Sebastià, n.º 10, a Palma, qu'es el representant de dita Societat.

*
**

Saludám a un nou companyer qu'es nat dins Felanitx amb so nom de *El Felanitense*.

Que cont amb so nostre camvi y Deu li dó molts anys de vida y prosperidat.

*
**

Hem rebut de visita a sa nostra Redacció *La Prensa*, periòdich literari de Sevilla, que recomanám a n'els nostros subscriptors. Avuy mateix li tornam sa visita oferintmós com a bons companys. Sa séua redacció está en es carré de *Sierpes*, 95.

*
**

No hey ha res més agradable, més sa y més de moda al dia d'avuy, que s'arrambarsé a sa vorera de má, despuysar-se y prendre un bañ natural. Axò es comoditat de totuna y una lladriola de salut pe s'hivèrn qu'ha de vení. Y si quant un surt des bañ prèn qualque cosa per forrarsé es ventrey y espassarli sa gana que té, encara li va milló.

Aquesta satisfacció qualsevòl la se pòt prendre amb tota comoditat, gracies a s'Establiment que pòsa cada any a sa Portella Don Francesch Llompart.

*
**

Es camí d'es Coll d'en Rabassa quedarà destruhit dins poch temps si's trencadós de pedra segueixen fent lo que vòlen, sense subjectarsé a cap retgla.

No solament trèuen mitjaus fins a sa mateixa vorera d'es camí, sinó que s'escarpat fondo que deixan li donan peu de murada a s'en revés, fent cova. Un dia qualque carro, Deu no heu vulga, hey tindrà una desgracia, y llavò s'Ajuntament hey dictara ordres. Quant tindrèm es cap batut mos posarèm sa cervellera.

A MON APRECIAT MESTRE DON JAUME LLUCH.

Quant era petit, fa estona,
Amb vostè a escola venia,
Per sèbre; que lloch no ocupa
Segons ses persones diuen.
Bé m'en record d'aquell temps
Que tota sa méua ditxa,
Era es sèbre ses lliçons
De Gramática d Doctrina;
Que tota sa méua glòria
Era podè passá llista,

O aná a n'ets atlots petits
Y ensenarlos sa cartilla,
Y que no més suspirava
Per passá a sa secció quinta;
Pensantme que ja amb axò
Plena d'ous la Sèu tendria.
Bé m'en record d'aquell temps
Que com qu'esperá el Mesías,
Esperava que vengués
De Sant Jaume es gloriós día,
Per podè fé un bon rehòl
O també qualque corrida
De toros, sense mirá
Si esquinsavam sa camia,
O si tombavam un banch
O qualque tinté rompiam.
Llavò, vostè heu sap ben bé,
Jò encara no comprenia
Lo qu'era un mestre d'escòla
Lo qu'era empleu tan digne;
Lo qu'era instruhí ets atlots
Amb sa ciència més precisa
Per arribá a essè persones
De bones costums, y riques;
Sinó amb doblés, en virtuts
Y també en sabiduria.
Lo qu'es un mestre d'escòla,
A n'aquí es pares confian
Es fiys perque los enseña
Tot quant sèbre necessitan;
Y ell carregat de paciència
Y catxassa tot lo día,
Lo qu'está cansat de sèbre
Los enseña y los explica.
Ell qu'a tots es seus deixebles
Com a segons fills estima,
Y es per ells un segon pare,
Y per ells se destexina.
¡Benhaja es mestre d'escòla!
¡Benhaja el qui l'aprecia!

Ara que ja he tornat gran
(No vuy dí qu'hòmo ja sia),
Però de totes maneres
Ja'm comens a alsá una mica
De sa terra, y en que no vulgan
De mitx pam ja pas sa mida,
O axí al manco m'ho digueren
Quant vaitx corre, enguañy, sa quinta.
Ara, ydò, comens a sèbre
Lo qu'un mestre es sacrifica
Lo que fa y sa gran constancia
Que te tot un any de tira
Per fé comprendre a caps-buyds
(Que no crech que plèns estigan
De lliçons, sinó de jòchs,
A n'aquella edat petita)
Ses ciències que los enseña,
Ses lliçons que los explica.
Ara m'en record ben bé
D'aquells venturosos dies,
Qu'amb vostè venia a escola.
Que tornassen jò voldria
Y no pensaria en res
Més qu'amb esperá es seus dies
Per dirli moltes vegades
Que molts anys amb salut visca.

A. M. P.

Diada de Sant Jaume.—Any 1883.

PETAQUES.

S'en ha rebut un preciós
surtit en classes fines,
com son en pèlles de Rus-
sia, Australia y cocodrillo,
a sa tenda d'Articles d'Escritori y
Dibuix d'els hereus de Don Gabriel
Rotger, Cadena de Cort, 11.

PORROS-FUTES.

SOLUCIONS A LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Na Creus se creu que sa creu es d'ò.*
SEMBLANSES.—1. *En qu'hey ha cé.*
2. *En qu'hey ha Creus.*
3. *En qu'hey ha Planas.*
4. *En qu'hey ha Sastres.*
XARADA.....—*Bis-be.*
PREGUNTES.....—1. *Es capità Mayet.*
2. *Sant Juan bautisant a Cristo.*
3. *Adan.*
CAVILACIÓ.....—*Alcozer.*
FUGA.....—*Boca que no parla Deu no l'ou.*
ENDEVINAYA.—*Es pensament.*

GEROGLIFICH.

BIEL.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assemblan es llinatges a Lluch?
2. ¿Y ets oficis a n'es llinatges?
3. ¿Y es peixos a ses barberies?
4. ¿Y ets impressús a n'es dibuxants?

F. DES MOLINÁ.

XARADA.

Es un arbre sa primera;
Sa segona un animal;
Una nota sa tercera,
Y amb so tot hey fas caudal.

A. F.

PREGUNTA.

1. ¿Que demòstra a un matemàtic sa particularitat de qu'un número, qualsevòl sia, acàpia en 2, ò en 3, ò en 7 ò en 8?

CAVILACIÓ.

RITA SUEG

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.

ENDEVINAYA.

Una señoreta
Balla dins un plat
Du cotilla verde
Y vestit morat.

(Ses solucions dissapte qui cè si som nius.)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Suot Arrabalench:—Ses dècimes que mos envia, compòstes per Don Guim Ròca (a. e. s.) a imitació d'unes altres de *La vida es Sueño*, sortiren ja a n'es núm. 27 de L'IGNORANCIA. Ja vèu que no hey ha cas. Axí mateix gracies.
En Pere:—Es trianguls rebuts ja han estat publicats. En fassa d'altres.

28 JUNIOL DE 1883.

Estampa d'En Pere J. Gelabert.